

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΗΣ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμὰς 100. Ἐξέμηνος
δραχ. 55. Τρίμηνος δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.—
Αμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γένει
τῶν ἑλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξέμηνος καὶ Τρίμηνος ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἄλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδμήνου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρδάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 36ος

Ἐν Ἀθήναις 4 Μαΐου 1929

Ἔτος 51ον.—Ἀριθ. 22

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

ΦΩΤΕΙΝΟ ΔΙΑΒΑ

Τρέμανε τὰ καλάμια μὲ ὑπερτάτη
ταπεινότητα στὸ ἀλαφροπέρισμά Του.
Τὰ φύλλα σιγαλὰ κυλοῦσαν κότου
τῇ γῇ γι' Αὐτὸν νὰ κάνουν πιὸ ἀφράτη.

Νιώθουν μὴ ἀνατριχίλα γλυκυτάτη
στ' ὀλόγλυκο θεϊκὸ ἀντίκρουσμά Του,
τῇ δυνάμει αἰσθανόνταν τοῦ Προστάτου.
Ποῦ ἀπ' τὸ λαμπρὸ ξεχύνονταν τὸ μάτι...

Κι' ἔσπερνε πίσω του φτωχοὺς χιλιάδες...
Μὰ τοῦξλεισαν τὸ φωτεινὸ Του δρόμο.
Τὸ Γολγοθᾶ—ἀνάψτε τίς λαμπάδες!..—

τραβάει σκυφτός, μ' ἕνα Σταυρὸ στὸν ὦμο.
Σταυρώθηκε... καὶ πέθανε καθὼς
ἕνας ληστής, μὰ—ξύπνησε Θεός!

ΛΙΛΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ

ΜΑΤΘΙΛΔΗΣ ΣΕΡΑΟ

ΜΙΑ ΑΝΑΣΤΑΣΗ

ΠΑΣΧΑΛΙΝΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἡ Λιζέττα ἦταν ἄρρωστη ἀκόμα κι'
ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Τόσον καιρὸ στὸ κρε-
βάτι κι' οὔτε σήμερα—Μεγάλου Σάββα-
το—δὲν μπόρεσε νὰ σηκωθῇ, νὰ πάη
μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους στὴν ἐκκλησιά. Τὴ
φίλησαν ὅλοι στοργικά, τῆς γλυκομίλη-
σαν νὰ κάνῃ ὑπομονή ὥς που νᾶρθουν,
καὶ τῆς ἄφησαν μπροστὰ τῆς τὴ μεγάλη
χρυσοστολισμένη λαμπάδα, γιὰ νὰ
τῆς τὴν ἀνάψῃ ἢ νταντὰ τὰ μεσάνυχτα.
Καὶ φύγανε. Δὲν ἔκανε νὰ τὴν πάρου-
νε, ἦταν ἀκόμα πολὺ ἀδύνατη καὶ θὰ
κρῶνε.

Βρισκόταν μονάχη τῆς τώρα. Ἡ νταν-
τὰ κοιμόταν στὸ πλαγινὸ δωμάτιο. Μὰ
πόσο ἦταν λυπημένη ἡ Λιζέττα!.. Ὁ
ὕπνος δὲ σφαλοῦσε τ' ἀπαλὰ τῆς βλέ-
ψα. Ἦθελε νᾶταν κι' ἐκεῖνη στὴ με-
γάλη ἐκκλησιά, μὲ τοὺς χρυσοὺς πολυέ-
λαιους, μὲ τὰ διαμαντένια φῶτα, νᾶκου-
γε τὴ γλυκειά, τὴ θεία μουσική, τοὺς
ὕμνους, ποὺ ἡ Λιζέττα θαρροῦσε πὼς
τοὺς τραγουδοῦσαν τ' ἀγγελούδια. Ὡ, πό-
σο θᾶθελε!

Εἶναι πολὺ ἄδικο νὰ τὴν ἀφίσουν μέ-
σα, τέτοια μέρα... Μήπως δὲν μπορεῖ
νὰ σηκωθῇ; Ἡ Λιζέττα θὰ δοκιμάσει.
Ὡ... νά, τί καλὰ ποὺ στέκεται!

Οἱ καμπάνες χτυποῦσαν ἐκεῖνη τὴν
ᾠρα γλυκὰ, ἁρμονικά, σὰ νὰ τὴν καλοῦ-
σαν. Θὰ πῆγαινε ἡ Λιζέττα... Γιατί ὅ-
χι; Ποιὸς θὰ τὴν ἔβλεπε; Ἡ νταντὰ
λοιμᾶται—ἦταν τόσο κουρασμένη κι' ἐ-
κείνη!—καὶ δὲ θὰ ξυπνήσῃ πρὶν ἀπ' τὰ
μεσάνυχτα. Τ' ἀλαφριά βήματα τῆς μι-
κρούλας δὲ θὰ τὴν ξυ-
πνήσουν βέβαια. Ντύθη-
κε, σκεπάστηκε μὲ τὸ πα-
νωφόρι τῆς καὶ γλύστρη-
σε σιγαλὰ στὴ σκάλα...
Ὅλοι κοιμόνταν.

Ἡ Λιζέττα βγήκε στὸ
δρόμο. Τί γαλήνια βρα-
δυὰ ἦταν! Οὐρανὸς κα-
θάριος καὶ τ' ἀστέρια λάμ-
πανε σὰ διαμαντάνια. Τῆς
Λιζέττας τῆς φάνηκαν ἐ-
κείνη τὴ στιγμή σὰ νᾶ-
ταν ἀγγελούδια καὶ νᾶ-
χαν στὸ κεφαλάκι τοὺς
χρυσὰ τόξα. Ἦθελε τό-
σο πολὺ νὰ βγῇ ἀπόψε,
νὰ δῇ μονάχη τῆς, γιὰ
πρώτη φορά, πὼς θὰ
γιορτάσῃ ὁ κόσμος τὴν
Ἀνάστασι! Θὰ πῆγαινε
στὴν ἐκκλησιά, ἐκεῖνη
τὴ μεγάλη, λίγο νᾶελε-
πε καὶ θᾶφευγε... Προ-
χωρεῖ γρήγορα μὲ τὰ μι-
κρά τῆς ποδαράκια. Θέ-
λει νὰ φτάσῃ κεῖ-κάτω,
στὴν ἐκκλησιά, νὰ μείνῃ
λίγο καὶ νὰ γυρίσῃ ὕστε-
ρα στὸ σπίτι, γιὰτὶ δὲ
θᾶθελε νὰ λυπήσῃ τὴ
μαμμά...

Περπάτησε ἀρκετὸ δρό-
μο. Ἡ καμπάνα ἀκούγε-

ται ἀπομακρυσμένη, ἔχει ἀκόμα πολὺ
διάστημα νὰ κάνῃ. Ἄν μποροῦσε νὰ ξε-
κουραζόταν λιγάκι!.. Ποῦ νὰ καθῇσῃ;
Νά, ἐκεῖ στὴν ἄκρῃ τοῦ δρόμου ἦταν ἕ-
να μικρὸ, χαμηλὸ σπιτάκι. Ἡ Λιζέττα
θὰ μποροῦσε νὰ καθῇσῃ ἐκεῖ στὴν ἀ-
κρούλα, στὸ παραθύρι δὲν θὰ τὴν ἔβλε-
πε κίελας κανεὶς, ἦταν τόσο ἀπόμερα ἐ-
κεῖ! Προχωρεῖ καὶ φτάνει στὸ σπιτάκι.
«Τί νᾶναι μέσα ἄραγε;» συλλογιέται ἡ
μικρούλα. Πολλὲς φορές τῆς εἶχε γεν-
νηθεῖ ἡ ἀπορία, σὰν τί ἄνθρωποι νὰ μέ-
νουν μέσα σ' ἐκεῖνα τὰ μικρὰ σπιτία,
ποὺ ἦταν κάποτε τόσο χαμηλά, ποὺ ἡ
Λιζέττα θαρροῦσε πὼς δὲ θὰ χωροῦσε

Ἡ ΤΑΦΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ἔργο τοῦ μεγάλου ζωγράφου Ρεῦμπενς.

δολόκληρη. Μά ποτέ κανείς δεν της είχε πει τίποτα κι' εκείνη δεν ήθελε να ρωτήσει. Θάθελε ώστόσο ναξερ... Τό παραθύρι ήταν παλιό και σαπισμένο, κι' από μιάν άκρη έλειπε ένα μεγάλο κομμάτι ξύλο. 'Η Λιζέττα έσκυψε τó ξανθό της κεφάλι και κοίταξε: Μιά μικρή καμαρούλα φωτιζόταν τόσο λίγο από ένα μικρό κεράκι, πού ή Λιζέττα τρώμαξε να διακρίνη τί ήταν εκεί μέσα.

Σε μία γωνιά της χαμηλής κάμαρας βρισκόταν ένα μικρό φτωχό κρεβατάκι. Μιά γυναικούλα, νέα μά χλωμή και λεπτή μέσα σ' ένα μαυροφούστανο, ήταν σκυμένη, πεσμένη σχεδόν πάνω στο κρεβάτι. 'Η Λιζέττα δεν έβλεπε καλά τί έκανε... Έχωσε τó κεφαλάκι της—γιωμάτη κατάπληξη—πύδ πολύ στην τρύπα. Ένα μικρό, ξανθό αγόρι, ωχρό σαν τó κεράκι πού έκαιγε πλάι του, σήκωσε τó κεφαλάκι του.

— Χτυπάνε οί καμπάνες, μαμνούλα, ε; 'Ω τίς ακούω... μά τάφτιά μου βουίζουν πολύ. Τώρα γίνεται ή 'Ανάσταση;

— Όχι, ακόμα, παιδί μου, θ' άργήσει λιγάκι...

Και ή χλωμή γυναικούλα έσιαξε λίγο τά μαξιλαράκια πίσω απ' τήν πλάτη του παιδιού, και τó σκέπασε καλά με τίς κουρελιασμένες κουβέρτες...

— Να σου πώ, μαμμά, φώναξε ξαφνικά τó μικρό, θά μου φέρης κόκκινα αυγά, ε;

— Ναί, Τίτο μου, ναί...

— Καί λαμπάδα με κορδέλλες, μαμμά;

— Ναί, αγόρι μου θά σου φέρω, ήσυχασε τώρα, πουλάκι μου, πέσε...

«Κόκκινα αυγά, και χρυσά και γαλάζια... και... λαμπάδα...» άρχισε να παραμιλά τó μικρό, άφίνοντας τó κεφαλάκι του να πέση στο στρώμα. 'Η μητέρα είχε σηκωθεί κι' έκανε λίγα βήματα μέσα στην καμαρούλα. Σταύρωσε τάδυνατισμένα χέρια της και μουρμούρισε γλυκά, πονεμένα: «Μαντόνα, ώ Παναγίτσα μου, βόηθα τó παιδάκι μου... Τίποτ' άλλο δεν έχω στον κόσμο από τó μικρό μου αγόρι. Με τή σημερινή 'Ανάσταση του δικού σου παιδιού, δόσε λίγη ζωή στο δικό μου. Τί να τού κάνω; Τί να τού δώσω; Δεν έχω τίποτα...» Έγειρε τó κεφάλι της πάνω στα μπράτσα και κάτι σά βογγητό βγήκε από μέσα της...

'Η Λιζέττα είχε κερώσει δλότελα. Τάχε δει, τάχε ακούσει όλα.

Μά πώς μπορεί; 'Ηταν δυνατό;...

Ο νοός της πέταξε μία στιγμούλα στην κάμαρά της. Κύματα μεταξένια, γαλάζια, κόκκινα, χρυσά, περνούσαν από τά μάτια της. Ένα κρεβάτι κατάλευκο με μουσελίνες, τούλια, δαντέλλες, κορδέλλες... Κρύσταλλα, καθρέφτες, μάρμαρα, λαμποκοπούσαν μέσα κεί. 'Ω, καθόλου δεν έμοιαζε με τούτο δω. Καθόλου!

Κάι θυμόταν ακόμα ή Λιζέττα πού άπόψε, πλάι στο κρεβατάκι της, ήταν ή χρυσοστολισμένη λαμπάδα, και μέσα σε μιά άσημένια φρουτιέρα αυγά πολλά, κόκκινα και γαλάζια και... χρυσά!...

Μιά φωνούλα, ένα «ώ» σά λυγμός ξέφυγε από τó στόμα της μικρούλας... Σά να τή φούσκωνε κάτι κείνη τήν ώρα, έτσι σαν παράπονο, σά να ρωτούσε κάτι πονεμένα, σά ναλεγε «γιατί;». Ποτέ ή Λιζέττα δεν είχε νιώσει πόνο. 'Από μικρή, πολύ μικρούλα, ήταν συνηθισμένη να βλέπη χαρούμενα κι' ευτυχισμένα πρόσωπα μπροστά της. Και κείνη άπαλά και γλυκά να τυλίγεται σε μετάξινα φορεματάκια, να παίζη με όμορφα πράματα. 'Ω, ποτέ δεν της είχε πει κανείς πώς υπάρχουν άνθρωποι, πώς υπάρχουν άλλα παιδάκια πονεμένα. Δεν είχε ζήσει ή μικρούλα καθόλου στην ζωή. Είχε ζήσει σένα μικρό παράδεισο. 'Ηταν σαν ένα πεθαμένο παιδάκι πού είχε γίνει άγγελοῦδι και ζούσε στον παράδεισο. Τώρα, αναπάντεχα, αντίκρυζε τή ζωή. Και ξαφνικά μιά 'Ανάσταση γίνθηκε μέσα στην μικρή ψυχούλα...

'Η Λιζέττα νιώθει τó κορμάκι της παγωμένο. Ρίχνει μιά τελευταία ματιά στο άρρωστο παιδάκι κι' αρχίζει γρήγορα να τρέχει προς τó σπίτι της. 'Όλο της τó σώμα έτρεμε, και τά πόδια της τρεμούλιαζαν, δεν τήν κρατούσαν πολύ. 'Ηταν τόσο αδύνατη ακόμα! Και ή νυχτερινή παγωνιά περόνιαζε τó ευαίσθητο κορμί της. Ένα άμαξι περνούσε λίγο μακρύτερα. 'Η Λιζέττα θάθελε ν' ανεβεί να τήν πάει στο σπίτι της, μά συλλογίζεται πώς θάπρεπε να τούς ξυπνήσει εκεί. 'Όχι, θά πάη έτσι. 'Η ωχρή μορφή του Τίτου και τά λαμπερά του ματάκια σά να της έδωσαν δύναμη. Πηγαίνει... 'Ω, να τó σπίτι της, φάγηκε. 'Ασπρο, μεγάλοπρεπο, σά γίγαντας. 'Η Λιζέττα ανεβαίνει σιγά και μπαίνει άθόρυβα στην καμαρούλα της. Τί καλά! Οί ύπηρέτες κοιμούνται. Κανείς δεν τήν άκουσε. 'Η μικρή Λιζέττα μαζεύει βιαστικά τ' αυγά, τά κόκκινα, τά γαλάζια, τά χρυσά, παίρνει τήν πλουμισμένη λαμπάδα, ακόμα και μερικές χρυσές λίρες, πού της τίς είχε χαρίσει ή μαμμά, τά βάζει όλα μέσ' στο χρυσόπλεχτο καλαθάκι της και βγαίνει έπως μπηχέ. Πόσο ανάλαφρα νοιώθει ή μικρούλα!...

Τρέχει, πετάει, σαν πουλάκι. Κανείς στο δρόμο. 'Ω, δε θά τήν δη κανείς. Μοναχά τ' αστέρια κι' ο Θεός... Προχωρεί... τρέχει... 'Ο γιανκάς του παλτό της έχει ανοίξει και τó στηθάκι της είναι παγωμένο. Μά δεν τó προσέχει. 'Η γλυκειά, άρρωστη φωνούλα του Τίτου «αυγά κόκκινα και χρυσά και γαλάζια...» άντηχει δυνατά σ' αὐτιά της.

Νά το, τó σπίτι! Δίνει μια σπρωξιά με τó χέρι της στο σαπισμένο παράθυρο πού υποχωρεί πολύ εύκολα, ά-

κουμπάει έλαφρά και γρήγορα τó πολύτιμο φορτίο της μέσα στη φτωχική καμαρούλα, και φύγει τρεχάτη χωρίς να κοιτάξη καθόλου μέσα.

Φεύγει, άρχίζει να τρέχει, μά τώρα βλέπει πού πάει. Πηγαίνει στην τύχη πηδάει πέτρες μεγάλες, βρίσκει δέντρα μπροστά της... οὔτε ξέρει πού βρίσκεται. 'Όλα στριφογυρίζουν μπρός στα μάτια της. 'Η Λιζέττα δεν έχει δύναμη πιά. 'Ηταν μεγάλη ή κούρασή της, στενα από τήν πολύμηνη άρρώστειά της. Τά πόδια της δεν μπορούσαν να βαστήξουν τó κορμάκι της, πού τρέμει έλεγκληρο τώρα, σά να τó κυρίεψαν σπασμοί. Ένας ξερόβηχας άρχισε να τή ξεσκίζει τά σπλάχνα. 'Η μικρούλα δε μπορεί να προχωρήσει πιά. 'Η άνάστης κόπηκε. Ένας ακράτητος βήχας συγκλόνισε τó λεπτοκαμωμένο κορμάκι. Χωρίς να βγάλλη φωνή, ή Λιζέττα σπρίαστηκε σ' ένα χαντάκι, πού βρέθηκε μπροστά της. Κείνη τή στιγμή μερικά αστέρια στον ουρανό άρχισαν να τρεμοσβύνουν. Κι' ένα αστέρι μεγάλο, ένας διάττοντας, έσβυσε κάνοντας ένα μεγάλο φωτεινό κύκλο, σά ναθελε να δείξη λαμπερά στον κόσμο τή θυσία της μικρούλας, όμοια ίσως με τή θυσία του Θεάνθρωπου.

'Η μικρούλα είχε ζήσει μιά μόνη βραδυά.

Εκείνη τήν ώρα οί καμπάνες χαλούσαν τον κόσμο. Βροντερά, χαρούμενα άντηχοῦσαν παντού, άγγέλοντας τή Μεγάλη 'Ανάσταση.

Μά κείνο τó βράδυ δυό 'Ανάστασι, δόλοαμπρες γίνηκαν στην Πλάση...

(Μεταφρ. από τó 'Ιταλικό)

M. M.

Ο ΣΟΦΟΣ

— Συνέχεια από τó προηγ. και τέλος—
— Δεν έχεις κανένα άλλο από τή θειά σου;

— Όχι, κανένα. 'Η μάνα μου πέθανε, θάναι πολύς καιρός, δε θυμάμαι. Κι' ο πατέρας μου πέθανε. Αὐτόν τόν θυμάμαι λίγο. Είχε κάτι μεγάλα μουστάκια, πού όταν με φιλούσε μ' άγκυλωναν όλο μου τó πρόσωπο. Χί χί! Είχα και μιά γιαγιά, πέθανε και κείνη φωνή του. Μιλούσε ξάστερα και ήρειμιά στωικός φιλόσοφος ο μικρούλης Σά ναλεγε τάπλοῦστερα πράματα.

Τού πρόσφερα κουλούρια. Κατσοφίαισε τó μουτράκι του.

— Όχι, δε θέλω! μουπε άπότομα.

— Καλά. Εγώ έλεγα να δοκιμάσεις μερικά για να μου πεις αν είναι καλά. Τάφτιαξα μόνη μου, ξέρεις. 'Απλώς για να μου πεις τή γνώμη σου ήθελα.

Με κοίταξε αστισμένο. «Πώς τά λέει, πώς τά λέει» μουρμούριζε.

Σταθήκαμε κι' οί δυό άμίλητοι.

— Άκούστε να σας πώ, έιπε σε λίγο, μήπως είσατε ζωγράφος;

— Ζωγράφος; όχι! πώς τó φαντάστηκες;

— Καλύτερα. Εγώ δε θάθελα ναάσαστε ζωγράφος, δεν τούς αγαπώ διόλου τούς ζωγράφους. Κάποτε είχε έρθει έδω ένας τέτοιος. Καθόταν ώρες δλόκληρες μακριά στους καταρράχτες και κάτι χαράκωνε. 'Αηδίες. Κάποτε με ζήτησε να με ζωγραφίσει και μένα, λέει. Τόπε της θειάς μου και κάτι συμφωνήσαμε. 'Από τότε πήγαίνα κάθε μέρα και καθόμουν μαζί τόν ώρα. Μά τί περίεργος άνθρωπος! Δέ μ' άφηνε να ντυθώ όπως ήθελα, με τά καλά μου ρούχα. 'Ετσι, λέει, με τó σκισμένο πουκαμισάκι και τó μακρύ παντελόνι, ξυπόλυτος. Μ' έβαζε κιόλας και τσαλαβουτούσα στο ποταμάκι. με τά μαλλιά σηκωμένα άπάνω απ' τόν αέρα. Εγώ δεν καταλάβαινα. 'Υστερα ρώτησα κάπιο μεγάλο και μουπε πώς ζωγραφίζει τó «χαμίνι» λέει. Τί θά πει χαμίνι, κυρία;

— Μά... καλό παιδί.

Με κοίταζε άμφίβολα.

— Δεν ξέρω. Μά γώ δεν τόν χώνευα πιά κι' άς έδωσε λεφτά της θειάς μου και μένα καραμέλες—σάμπως τίς έφαγα; στο ποτάμι. τίς πέταξα. Δεν έγινα θέαμα εγώ να με ζωγραφίζει. Εγώ είμαι άνθρωπος... και καλό παιδί... Πφ!

Είχε φουντώσει ο μικρούλης. Τό στομάχι του έδινε και έπαιρνε πιά. Μά θέ μου, τί ένδιαφέρο πού είχε!

— Καίμενος Σόφο, πώς τά πέρνεις έτσι; 'Ισα-ίσα σε ζωγράφισε γιατί ήσουν καλό παιδί. Για να σε δείχνει και σάλλα παιδιά. Για παράδειγμα...

— «Για παράδειγμα»; Όπως έλεγε κι' ή δασκάλα μου.

Μου φάνηκε πώς διέκρινα καινούργια περιφρονητική ματιά. «Όχι, όχι! Μακριά τά δασκαλίστικα...

— Δέ μου λές, Σόφο... Θάθελες ναρχόσουν στην 'Αθήνα άργότερα; Είναι ώραία εκεί. Έχει μεγάλα σπίτια και δρόμους μεγάλους.

— Μπορεί. Όταν θά γίνω μεγάλος πολύ.

— Καλά, θά σε περιμένω. Εγώ θάμαι γριούλα τότε.

Γέλασε πώς ήταν δυνατόν αὐτό;

— Εγώ ήμουνά τó πρωί εκεί πού πήγατε στην εκκλησία. 'Ηρθα κοντά ν' άκούσω τί σας έλεγε κάποιος κύριος. Μά μόλις πλησίασα, ένας ψηλός με γυαλιά—πατέρας σας ήτανε;—μ' έδιωξε: Τί θές έδω, βρε πιτσιρίκο; δρόμο!

— Όχι, δε σ' έδιωξε. 'Αστεία θά στίπε και σὺ φοβήθηκες.

— Μπορεί. Μά γώ δε φοβήθηκα. 'Εφυγα μόνο γιατί δεν είχα έρεξη...

— Μά φυσικά. Πώς ναχείς έρεξη, παιδί μου, για βυζαντινολογίες; 'Αχ, και τώρα πρέπει να φύγω. 'Αντίο, μι-

κρέ μου Σόφο! Πέρασε ή ώρα. Και θά με περιμένουνε.

— Θά φύγετε; Τό προσωπάκι του ζάρωσε λίγο.

Τοῦδωσα κάτι για να με θυμάται. 'Εφαξε και κείνος να βρει τίποτα.

Ξέρραψε με βία ένα κουμπι από πάνω του και μου τόβαλε στο χέρι.

— Κι' αν ήθελες ακόμα, Σόφο, να κρατήσεις αὐτά έδω τά κουλούρια για να με ξαλαφρώσεις λίγο. Πού να τά κουβαλάω!...

Είχε σφαλιστό τó στόμα και δεν έβγαζε άχνα. Τοῦδωσα τó χέρι. Μοῦδωσε τó δικό του, άμίλητος ακόμα.

— 'Αντίο Σόφο. 'Αντίο, μικρέ μου. Μιλιά. Τράβηξα προς τά κάτω.

— Κυρία!

ΘΗΡΙΟΤΡΟΦΕΙΟΝ ΤΟΤΟΥ ΚΑΙ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΒ'.

Τό καλοκαίρι εκείνο καθόταν στο χωριό κι' ένας χημικός από τή χώρα, πού για διασκέδαση έκανε και πυροτεχνήματα. Είχε κάνει μάλιστα κι' ένα θαυμάσιο για τήν πανήγυρη της 'Αγίας Μαρίνας. Τόκαψαν στο πλάτωμα της εκκλησιάς, κι' είχε κάνει μεγάλο κοτό κι' είχε γεμίσει τόν ουρανό με λαμπρές σπίνες σαν αστέρια.

Ο χημικός αὐτός ήταν φίλος με τόν πατέρα του Τότου. Και συχνά ο μικρός θηριοδασκτής πήγαινε στο σπίτι του και τόν έβλεπε πού έφτιανε χαλ-

κούνια και ρουκέτες. Όταν τού ήρθε ιδέα να κάνει Θηριοτροφείο, σκέφθηκε πώς καλό θάταν ναχί και κανένα πυροτέχνημα, τουλάχιστο για τά εγκαινία. Και μιά μέρα πού έλειπε ο χημικός από τó σπίτι του, πήγε ο κ. Τότος και πήρε λίγο από ένα μίγμα, πού τόν έβλεπε να τó μεταχειρίζεται στα χαλκούνια του.

'Αλλά οὔτε τή χρήση ήξερε, οὔτε τή δόση, οὔτε τίποτα. Κι' έκαμε μόνος του ένα πυροτέχνημα στα κουτουρού. Τύλιξε δηλαδή κείνο τó μίγμα σ' ένα χοντρό χαρτί, τόνανε κουβάρι, τόνεσε καλά με σπάγγο, τόνβαλε ένα μακρό φυτίλι, και τó χαλκούνι του ήταν έτοιμο. Θάβαζε φωτιά στο φυτίλι, θ' άπομακρυνόταν γρήγορα-γρήγορα και θά περίμενε τó αποτέλεσμα.

Τό αποτέλεσμα αὐτό ο κ. Τότος τó περίμενε θαυμάσιο: Μιά λάμψη σαν άστραπή, ένας κοτός σαν κανονιά, κι' όλος ο ουρανός θά γέμιζε αστέρια. Είχε πεποίηση στο μίγμα του χημικού κι' ένόμιζε πώς είχε πάρει όσο χρειαζόταν για ένα λαμπρό κι' άκίνδυνο πυροτέχνημα...

ΩΣ ΠΟΥ ΝΑ ΒΡΗ ΤΗ ΜΗΤΕΡΑ ΤΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ CHARLES RICHTER

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Η μικρή Λεβάντα πήρε και πρόσθεσε με το χεράκι της δυο λόγια για την καλή της φιλενάδα.

Η κυρά-Νανού θα κλάψει όταν θα τα διαβάσει και θα το πει και του Δίκ. «Ο Δίκ όμως δεν ξέρει ο καϊμένος να διαβάσει» γι' αυτό η μικρή Λεβάντα πήρε ένα κόκκινο μολύβι κι' έκανε ένα σχέδιο γι' αυτόν, που έπιασε ολόκληρη σελίδα. Όταν τὸ τελείωσε, τῶδεξε στὸν παππού-Σολομών.

— Μπράβο! εἶπε ὁ γέρος. Ἐνα ὠραῖο ἔλατο.

— Ὁχι, παππού! δὲν εἶναι ἔλατο αὐτό, εἶναι ἕνα κλαρί ἀπὸ λεβάντα.

— Μπᾶ! Δὲ μοιάζει καὶ πολὺ...

— Δὲ μοιάζει; τί λές, παππού! Ὁ Δίκ θὰ τὸ καταλάβει μιὰ χαρά!

Κι' ἀλήθεια, ὁ Δίκ δὲν γελάστηκε. Γιατί, βλέπετε, ἡ μικρὴ τῶς σχεδιάζει μ' ὅλη της τὴν καρδιά, κι' ὁ Δίκ διάβαζε μὲ τὴν καρδιά κι' ὄχι μὲ τὰ μάτια.

Μιὰ βδομάδα πέρασε χωρὶς οἱ δυὸ ξένοι νὰ πάρουν καμμιὰ εἰδηση. Ὑστερὰ δεύτερη καὶ τρίτη.

Ὁ καιρὸς, ποὺ ἦταν στὴν ἀρχὴ μαλακὸς, χάλασε σιγὰ σιγὰ καὶ τώρα φυσᾷ χειμωνιάτικος ἀνεμὸς ποὺ ἔρχεται ἀπὸ τὴ σκοτεινὴ θάλασσα. Ὅμιχλες περνοῦν ἀπάνω ἀπὸ τὸ ποτάμι καὶ βροχὲς πλημμυρίζουν τὰ χωράφια.

Μὰ ἡ μικρὴ Λεβάντα δὲ φοβᾶται νὰ βγαίνει ἔξω. Ἐχει συνειθίσει ἡ μικρὴ Ἰρλανδέζα στὶς φουρτούνες, καὶ διπλωμένη στὸ σᾶλι της, τρέχει κι' ἀνασαίνει μὲ ἀπόλαυση τὸν ἀέρα ποὺ ῥχεται ἀπὸ τὰ νοτιά καὶ τὴς θυμίζει τ' ἀγαπημένα βουνά της.

Ὁ παππούς Σολομών πᾶει κι' αὐτὸς κοντὰ της. Ὁχι πὼς τὸν διασκεδάζουν τέτοιοι περιπατοὶ! Θὰ προτιμοῦσε χίλιες φορὲς νὰ καθήσει πλάι στὴ φωτιά καὶ νὰ κοιτάζει τὶς φλόγες. Ἀλλὰ ἀφοῦ τὸ θέλει ἡ μικρούλα, πρέπει νὰ τὴς κάμει τὸ χατήρι.

Ἄλλοτε τὸν γυρίζει στὰ χωράφια, τοῦ λέει ὅσες ἱστορίες ξέρει γιὰ τὰ λουλούδια, τὰ πουλιὰ καὶ τὶς πεταλοῦδες. Ἡ μικρὴ τὰ ξέρει ὅλα μὲ τὰ δνόματά τους, γιατί ἔζησε πάντα κοντὰ στὴ φύση κι' οἱ γνώσεις της κάνουν τὸ Σολομών νὰ θαυμάζει καὶ ν' ἀπορεί. Αὐτὸς ὁ δυστυχισμένος δὲν τὸ κούνησε, βλέπετε, ποτὲ ἀπὸ τὸ φριχτὸ ἐκεῖνο Χουάιτ Τσάπελ.

Τὴν ἀφίνει λοιπὸν νὰ λέει καὶ νὰ

φλυαρεῖ, μαγεμένος ἀπὸ τὸν ἄγνωστο κόσμον ποὺ ξεσκεπάζεται μπρὸς στὰ ἔκθαμβὰ μάτια του.

Μιὰ μέρα, μιὰ ταξειδιώτισσα κούνησε τὸ μαντήλι της γιὰ νὰ τοὺς χαιρετήσει, κι' ἡ μικρὴ Λεβάντα γελάστηκε καὶ νόμισε πὼς ἦταν ἡ πολυπόθητη μαμμὰ, φώναξε μ' ὅλη τὴ δύναμή της καὶ τὴ λαχτάρα της:

— Μαμμὰ! Μαμμὰ! Μαμμὰ!...

Καὶ τὸ βράδυ δοκίμασε τὸσὴ ἀπογοήτευση, μόλις κατάλαβε πὼς εἶχε γελάσει, ὥστε ξέσπασε ξαφνικὰ σὲ λυγμούς, καὶ μόνον ὁ ὕπνος μπόρεσε νὰ τὴν καθησυχάσει.

Ὅσο περνᾷ ὁ καιρὸς, ὁ Σολομών ἀρχίζει νὰ γίνεται ἀνήσυχος. Ὁχι πὼς ὁ καιρὸς τοῦ εἶναι βαρετὸς. Ποτὲ τοῦ δὲν ἦταν τόσο εὐχарιστημένος ἀπὸ τὴ ζωὴ του, κι' οὔτε τοῦ καίγεται καρφὶ ἀν' ὁ ἄλλος, ὁ Ναθαναηλ, τοῦ πῆρε τὸ μαγαζί του καὶ κάνει χρυσὲς δουλειές.

Ἀλλὰ ὁ γέρος παρακολουθεῖ τὶς ἀγωνίες τῆς μικρούλας καὶ ἀνησυχεῖ ὅσο βλέπει ὅτι ἀργεῖ ἀκόμη ἡ μέρα ποὺ θὰ

«Ἄλλοτε τὸν γυρίζει στὰ χωράφια...» (Σελ. 258, στ. α').

γυρίζει πίσω ἡ μαμμὰ, ἐνῷ ὅταν εἶδε τὸ φάνελλο μὲ τὴ λεβάντα, εἶχε πιστέψει πὼς ἡ μέρα αὐτὴ δὲ θ' ἀργοῦσε νὰρθεῖ.

Κι' ἀν' αὐτὸ ποὺ εἶχε υποθέσει στὴν ἀρχὴ ἦταν ἀληθινὸ; Κι' ἀν'...

Ἀλλὰ ὄχι! Ὅσο βλέπει μπροστὰ του τὸ ἀγγελικὸ αὐτὸ πλάσμα, ὁ νοῦς του σταματᾷ καὶ δὲ θέλει νὰ πιστέψει σὲ τέτοιο κακὸ. Ἡ μικρὴ Λεβάντα ἔχει δίκιο. Ἡ μαμμὰ θὰ γυρίσει. Χρειάζεται ὑπομονὴ κι' ὁ Θεὸς δὲν ἀφίνει ποτὲ κείνους ποὺ ἐλπίζουν σ' αὐτόν.

Ὡστόσο, οἱ μέρες περνοῦν καὶ φεύγουν, καὶ πάντοτε μένουν χωρὶς εἰδήσεις.

Ἡ μικρὴ Λεβάντα ἔλαβε μόνο μιὰ κάρτα, ὅπου ἡ κυρά-Νανού εἶχε γράψει καὶ λιγραφικὰ τὸνομά της. Ὁ Δίκ εἶχε συνεργασθεῖ κι' αὐτὸς κι' εἶχε σχεδιάσει κάτι, ποὺ ὁ Σολομών τὸ πέρασε γιὰ φαροκόκαλο, μὰ ἡ μικρὴ τὸ γνώρισε ἀμέσως: Λεβάντα, δὲν τὴ βλέπεις παππού!

Ἀπὸ τότε, τοῦ κάκου περίμεναν.

Καὶ μιὰ μέρα, μιὰ μέρα ποὺ ἦταν περισσότερο κρύο κι' ὀμίχλη ἀπὸ τὶς ἄλλες, μιὰ μέρα ποὺ ἡ μικρούλα ἔκλαψε βλέποντας νὰ περνᾷ ἕνα μεγάλο βαπόρι, μιὰ τέτοια μέρα ἐμελλε νὰ σημάνει ὥρα, ποὺ τὴν ἤξερε μόνον ὁ Θεός. Οἱ δυὸ ξένοι εἶχαν γυρίσει στὸ σπίτι τους, κι' ἡ μικρὴ Λεβάντα ἑτοίμασε τὸ φαγητὸ νωρίτερο ἀπ' ἄλλοτε.

Τελείωσαν τὸ δείπνο. Ὁ Σολομών, ξαπλωμένος στὴν πολυθρόνα του, ψήνει κάστανα στὴ φωτιά. Ἡ Λεβάντα κάθεται χάμω κι' ἐτοιμάζεται νὰ τοῦ πει καμμιὰ ἱστορία.

Ἐξω, βρέχει μὲ τὸ ἀσκή. Ἡ βραδυὰ εἶναι θλιβερὴ κι' ὁ Σολομών συλλογίζεται ὅτι πέρασε ἄδικα κι' ἡ σημερινὴ μέρα.

Ξαφνικὰ, βήματα ἀκούγονται ἔξω, μὲς στὴ νύχτα. Ποιὸς περνᾷ τέτοια ὥρα; Χωρὶς ἄλλο κανένας θαλάσσινός, ποὺ γυρνᾷ ἀπὸ τὸ λιμάνι.

Ἡ μικρὴ σηκώνει τὰ μάτια. Ἀλλὰ τὰ βήματα ἀπομακρύνονται, μαζὶ μὲ τὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ, ποὺ τρέμει ἀπ' τὸ φύσημα τοῦ ἀνέμου.

Ἀλλ' ἄξαφνα ἀπ' ἔξω φτάνει ἕνας ἦχος, ποὺ κάνει τὴ Λεβάντα νὰ τινάχτει ἀπάνω μονομιάς. Ὁ Σολομών δὲν προφτάνει νὰ τὴν κρατήσει, ἡ μικρὴ ἀνοίγει τὴν πόρτα καὶ κατεβαίνει τὴ σκάλα σὰν τρελλή.

— Ὁ Δίκ! εἶναι ὁ Δίκ! φωνάζει.

Ἐξω, ἀνάμεσα στὴ βουὴ τοῦ ἀνέμου, ἀκούγεται ἡ παράξενη σφυρίχτρα τοῦ μικροῦ της φίλου.

Ἡ Λεβάντα τράβηξε μόνη της τὴν ἀμπάρρα καὶ τοὺς σύρτες κι' ἀνοίξε τὰ δυὸ θυρόφυλλα.

— Δίκ! φωνάζει, σὺ σαι!

Καὶ τότε μιὰ γνώριμη σιλουέττα προβάλλει στὴν πόρτα. Εἶναι ὁ Δίκ, βρεγμένος ὡς τὸ κόκαλο ὁ καϊμένος. Ὁ Δίκ, ἦρθε λοιπὸν ὁ Δίκ! Τὰ δυὸ παιδιὰ φιλήθηκαν πολλές φορές.

Ὁ Σολομών κατεβαίνει ὕστερα. Φίλησε κι' αὐτὸς τὸ παιδί καὶ τὸ χάιδεψε μὲ ἀγάπη.

Τότε ὅμως, ὁ Σολομών κι' ἡ μικρὴ Λεβάντα βλέπουν, ὅτι ὁ Δίκ δὲν εἶναι μοναχός του. Ἐνας ξένος εἶναι πλάι στὴν πόρτα καὶ τοὺς κοιτάζει χαμογελώντας.

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

EDGARD POE

Ο ΧΡΥΣΟΚΑΡΑΒΟΣ

ἢ ΤΟ ΚΡΗΠΤΟΓΡΑΦΗΜΑ ΤΟΥ ΘΗΣΑΥΡΟΥ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Δὲν μπορούσα πιά νὰ μφιβάλλω γιὰ τὴν τρέλα του. Ὁ ἄνθρωπος κάτι εἶχε πάθει! Τὸν λυπόμουν κατάκαρδα, ἀλλὰ ἐκείνη τὴν ὥρα δὲν μπορούσα νὰ κάνω ἄλλο παρὰ νὰ τὸν ἐπιτηρῶ. Ὅταν τὸν ρωτοῦσα γιὰ τὸν σκοπὸ τῆς παράξενης αὐτῆς ἐκδρομῆς, δὲν μοῦ ἀπαντοῦσε παρὰ μόνο:

— Σὲ λίγο θὰ ἴδῃς... ἔχε ὑπομονή.

Περάσαμε τὸ στενὸ μὲ τὴ βάρκα κι' ἀρχίσαμε νὰ σκαρφαλώνουμε μὲ κόπο στὸς λόφους τῆς ἀπέναντι ὄχθης. Ἀπὸ δύσβατα μονοπάτια, μέσα σὲ μιὰ φοβερὴ ἐρημιὰ, διεθυνόμενατε βορειοδυτικὰ.

Ἦταν μικρὸ ὄροπέδιο, στὴν κορυφὴ δασωμένου κι' ἀπότομου βουνοῦ, σπαρμένο μὲ ὀγκόλιθους, ποὺ οἱ περισσότεροι θὰ κατακυλοῦσαν κάτω στὴν κοιλάδα, ἀν' δὲν ἦταν τὰ δέντρα νὰ τοὺς κρατοῦν.

Ὁ ἀπαίσιος αὐτὸς τόπος εἶχε καὶ θάμνους τόσο πυκνοὺς καὶ μὲ τέτοια ἀγκάθια, ποὺ θάταν ἀδύνατο νὰ προχωρήσουμε, ἀν' ὁ Δίας, κατὰ διαταγὴ τοῦ κυρίου του, δὲν μᾶς ἀνοίγε δρόμο μὲ τὸ δρεπάνι, ὡς ἕνα γιγάντιο λειριόδεντρο, ποὺ βρισκόταν, ἀνάμεσα σὲ καμμιὰ δεκαριά βελανιδιές, στὸ κέντρο τοῦ πλατώματος. Τὸ δέντρο αὐτὸ, κατὰ τὸ ὕψος, τὴν ἔκταση τῶν κλαδιῶν καὶ τὴν πυκνότητά του φυλλώματος, ἦταν ἀνώτερο ἀπ' ὅλα ὅσα εἶχα ἴδει ὡς τότε.

Ὅταν φτάσαμε κοντὰ στὴ ρίζα του, ὁ Λέγκραν ρώτησε τὸ Δία ἀν' ἦταν ἱκανὸς νὰ σκαρφαλώσῃ ἀπάνω. Ὁ δυστυχισμένος μαῦρος ἔδειξε στὴν ἀρχὴ ἀπορίαν. Ἐπειτα ἔκαμε τὸ γύρο τοῦ δέντρου καὶ, μετὰ τὴν ἐξέταση αὐτὴ, ἀποκρίθηκε μὲ κάποια αὐταρέσκεια:

— Μάλιστα, ἀφέντη! Δὲν ὑπάρχει στὸν κόσμον δέντρο, ὅπου νὰ μὴ μπορεῖ ὁ Δίας ν' ἀνεβῇ!

— Κάμε γρήγορα λοιπὸν, γιατί σὲ λίγο θὰ νυχτώσῃ καὶ δὲν θὰ βλέπουμε τί κάνουμε.

— Κι' ὡς ποῦ πρέπει νὰνεθῶ;

— Ἀνέβα πρώτα ὡς τὴν ἄκρη τοῦ κορμοῦ καὶ σοῦ λέω. Πάρε μαζὶ σου καὶ τὸν κάρabo.

— Τὸν κάρabo; ! φώναξε ὁ Δίας δισυνοήτως μὲ τρόμο. Ὁχι ἀφέντη μου, νὰ ζῆς!... Καὶ τί νὰ τὸν κάμω τὸν κάρabo ἀπάνω στὸ δέντρο; Τὸν φοβάμαι κιόλας...

— Ἀν' φοβάσαι ν' ἀγγίξῃς αὐτὸ τὸ ψῆφος κι' ἀκίνδυνον ζωῆφος, κράτησέ το ἀπὸ τὴν ἄκρη τοῦ σπάγγου του. Ἀλλοῖω τικα θὰ μ' ἀναγκάσῃς...

— Ν' ἀνεβῇς τὸ λόγου σου;

— Ὁχι, παρὰ νὰ σοῦ σπάσω, κακο-

μοίρη μου τὸ κεφάλι μ' αὐτὴ τὴν ἀξίνα.

— Μπᾶ! σὲ καλὸ σου! ἔκαμε ὁ Δίας σὰ νὰ ντραπήκε γιὰ τὸ φόβο του παρὰ σὰ νὰ φοβήθηκε μὴν τοῦ σπάσῃ τὸ κεφάλι ὁ μᾶσσα-Οὐίλ. Ἔτσι τῶπα. Ἐγὼ δὲ φοβάμαι. Οὔτε τὸν κάρabo οὔτε τίποτα! Δὸς μου τον!

Πῆρε τὸν κάρabo ἀπὸ τὴν ἄκρη τοῦ σπάγγου κι' ἀρχισε νὰ σκαρφαλώνῃ στὸν κορμὸ τοῦ δέντρου.

Τὸ λείριο εἶναι χωρὶς ἄλλο τὸ μεγαλοπρεπέςτερο δέντρο στὰ δάση τῆς Ἀμερικῆς. Ὅσο εἶναι νέο, ὁ κορμὸς του εἶναι λεῖτος· ἀμὰ γηράσκῃ ὅμως, ὁ φλοιὸς του γίνεται τόσο τραχύς καὶ ἀνώμαλος, ποὺ τὸ σκαρφάλωμα σ' αὐτὸν εἶναι πραγματικῶς πολὺ πιὸ εὐκόλο ἀπ' ὅσο φαίνεται. Ἔτσι κι' ὁ Δίας δὲν ἀργήσε νὰ φτάσῃ στὴν πρώτη διακλάδωση, σὲ ὕψος ἐξήντα περίπου πόδια.

— Καὶ τώρα ἀπὸ ποῦ νὰ πᾶω; ρώτησε τὸ Λέγκραν.

— Ἀνέβα ἀκόμα, ἀπὸ τὸ μέρος αὐτοῦ τοῦ μεγάλου κλώνου.

Ὁ Δίας ἐξακολούθησε ν' ἀνεβαίνει ὡς ποῦ ἔγινε ἄφαντος μέσα στὸ πυκνὸ φύλλωμα. Κι' ἀπὸ κεῖ ξαναρώτησε:

— Πρέπει ν' ἀνεθῶ ἀκόμα;

— Σὲ τί ὕψος βρῖσκεσαι τώρα;

— Πολὺ ψηλά! βλέπω τὸν οὐρανὸ ἀνάμειο... Ὁ ἄνθρωπος κάτι εἶχε πάθει... (Σελ. 259, στ. α').

— Ἀσε τὸν οὐρανὸ καὶ σκύψε νὰ μετρήσῃς πόσους κλώνους πέρασες;

— Ἐνα, δύο, τρεῖς, τέσσερις, πέντε... ἔξη κλώνους πέρασα, ἀφέντικὸ!

— Ἀνέβ' ἀκόμα ἕναν!

Σὲ λίγο ἀκούστηκε πάλι ἡ φωνὴ τοῦ Δία ἀπὸ ψηλά.

— Εἶμαι στὸν ἔβδομο!

— Μπράβο! ἀποκρίθηκε ὁ Λέγκραν μὲ δλοφάνερη συγκίνηση. Καὶ τώρα προσπάθησε ὅσο μπορεῖς νὰ φτάσῃς ὡς τὴν ἄκρη αὐτοῦ τοῦ κλώνου. Κι' ἀν' ἴδῃς ἐκεῖ τίποτα παράξενο, μοῦ τὸ λές.

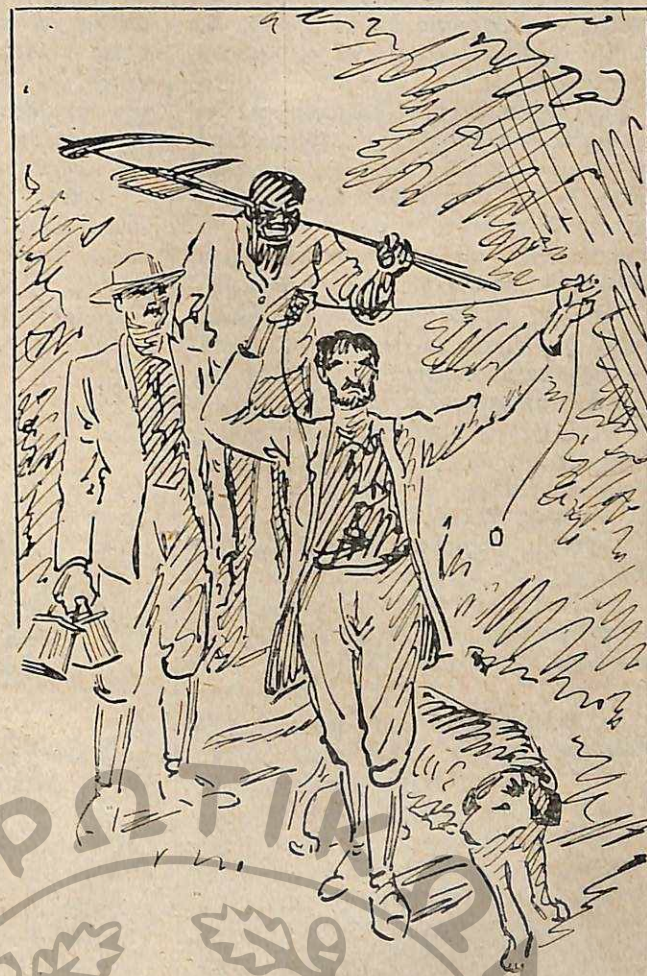
Οἱ προσταγές αὐτὲς εἶχαν διαλύσει καὶ τὶς τελευταῖες μοῦ ἀμφιβολίες γιὰ τὴν φρενοβλάβειά του δυστυχισμένου μου φίλου. Κι' ἐνῷ συλλογιζόμουν μὲ τί τρόπο θὰ τὸν ἔκανα νὰ γυρίσῃ στὸ σπίτι του, νὰ ἡσυχάσῃ, ἀντήχησε πάλι ἡ φωνὴ τοῦ μαῦρου:

— Δὲν μπορῶ νὰ προχωρήσω περισ-

σότερο σ' αὐτὸ τὸ κλαδί! εἶναι ξερὸ καὶ σαρκιασμένο!

— Δοκίμασέ το μὲ τὸ μαχαίρι σου, νὰ ἴδῃς, τὸ ξύλο εἶναι ὀλωςδιόλου σάπιο; Σὲ λίγο πάλι:

— Τὸ δοκίμασα. Μάλιστα, εἶναι σάπιο. Ἀλλὰ ὄχι ὅσο ἐνόμισα. Μοῦ φαίνεται πὼς θὰ μπορούσα νὰ προχωρήσω

ἀκόμα λίγο χωρὶς νὰ σπάσῃ. Μὰ μονάχος μου.

— Τί λές; Καὶ δὲν εἶσαι μονάχος σου;

— Ξεχνᾷς πὼς ἔχω καὶ τὸν κάρabo; Καὶ ξεχνᾷς τί βάρος ἔχει;... Ἀν' τὸν ἄφωνα, ὁ κλώνος θὰ μπορούσε ἴσως νὰ βαστάξῃ μόνο τὸ βάρος τὸ δικό μου.

— Λές ἀνοησίες!... Μὴν πετάξῃς, κακόμοιρε, τὸν κάρabo, γιατί σ' ἐπνίξα!... Ἀν' καταφέρῃς ὅμως νὰ φτάσῃς ὡς τὴν ἄκρη τοῦ κλώνου, θὰ σοῦ δώσω ὕστερα ἕνα τάλλητρο.

— Μὲ τὸν κάρabo;...

— Πάλι τὰ ἴδια! Ναι, μὲ τὸν κάρabo!

— Καλὰ, θὰ προσπαθῶ. Νά, νά, τώρα ἔφτασα σχεδὸν στὴν ἄκρη... Μὰ... ἄχ, Θε μου! τ' εἶν' αὐτὸ ποὺ βλέπω!...

— Εἰ!... τί βλέπεις; ρώτησε ὁ Λέγκραν τρέμοντας ἀπὸ συγκίνηση.

(Ἀκολουθεῖ) Μεταφρ. Ἑμ. Ρ. καὶ Γρ. Ξ.

δες την έγκριση του ψευδώνυμου σου· χαίρω κι' εύχαριστώ γιὰ όλα· **Καλλιόπη Καβουρνίδου** (έλλαβα·) **Πανελλήνιον Πόθον** (καλή ή ιδέα σου να ιδρύσης Σύλλογο· κι' αν δεν μπορείς τώρα· αμέσως, θα μπορούσες αργότερα, όταν κι' άλλα παιδιά από κει θα γίνουν διαπλάσσιμα· μην απελπίζεσαι·) **Κάρμεν Σύλβα** (καλώς να έλθης πάλι στο «άγαπημένο γραφειάκι»· θα ιδής και τη Χιονούλα του κ. Φαίδωνος, αν κάμης τον κόπο νάνεδής και στο επάνω·) **Αβαντίδα** (χαίρω πολύ· θα το διαβάσω, — με τη σειρά του, έννοείται, — και θα σου πω·) **Αντιγόνη** (σε συχαίρω γιὰ τα καλά αποτελέσματα των εξετάσεων· και του χρόνου γιὰ το γέλασμα της Πρωταπριλιάς· να σου πω, κι' εγώ δεν ξέρω από που κρατεί αυτό το έθιμο·) **Π. Δ.** (ώρατο, αλλά όχι γιὰ παιδιά· είναι γιὰ μεγάλους, προπάντων όπως αρχίζει· φιλω τη μικρή Δ. και περιμένω να τελειώσουν τα μαθήματα γιὰ να μου γράψω·) **Δούλαν** (ναι, έτσι θα σέ λω τώρα κι' εγώ, κι' ή πίκρα σου, όρφανικά μου, θα μετριάζεται· τι συγκινητική ή ιστορία σου!·) **Ισπότην των Κύνων** (έστειλα 6, τι εξήγησες· το ψευδώνυμο, είδες, ένεκριθή στο προηγούμενο·) **Δουλουδάκι** (έστειλα 6 τετράδ.) **Κυρά Φροσύνη** (οι εικόνες του κ. Παπαδοπούλου και του κ. Ξενοπούλου έχουν δημοσιευθεί στο πανηγυρικό φυλλάδιο της Τριακονταετηρίδας· μου· θα τις δημοσιεύω και πάλι, μετά 20 χρόνια, αν έβγαζα κανένα πανηγυρικό της Πεντηκονταετηρίδας· αλλά έτσι, στο καλά καθούμενα, σε συνηθισμένο φυλλάδιο, τί θέση έχουν·; ώστόσο σάς εύχαριστούν κι' οι δυο γι' αυτή την αίτησή σας που τους τιμά·) **Γαλανήν Νεράϊδαν και Νεράϊδαν της Σκοτεινιάς** (έστειλα· τι όμορφο το γραμματάκι σας· τον διευθυντή σας, λέει, αν θυμόμαι·; μά ήταν το πιο θερμό Διαπλάσσιμολογόν τον καιρό του!) **Βίσμαρκ** (χαίρω κι' εύχαριστώ γιὰ όλα· γράφε μου!) **Β. Σαρόην** (μετά χαράς· αλλά να στείλεις άλλο ψευδώνυμο, γιατί αυτό που προτείνεις δεν είναι κατάλληλο·) **Κυράν της Έγνοιας** (καλά κάνεις που δεν απελπίζεσαι· θα βρής κάποτε και λιγότερη «στενοκεφαλιά»· τα κομμάτια σου με τη σειρά τους· έστειλα·) **Ίάδα** και τα δικά σου τα έλλαβα και θα τα διαβάσω με τη σειρά τους· γιατί, έννοείται, έχω πάρα πολλά που περιμένουν·) **Διλιάναν** (πολύ νόστιμο το «Χίλιο Μύριο» σου· το έδωσα του 'Αναγία να το γράψω·) **Γιρκράτην** (γιὰ νάλ-λάξης ψευδώνυμο, πρέπει να στείλεις και το δικαίωμα της αλλαγής, δρ. 10·) **Δικηγορίαν** (έγινε· εύχαριστώ πολύ· είδες κανένα καλό όνειρο αυτές τις ήμέρες·;) **Μαρί-καν Παρασκευοπούλου** (λύσεις δεν είναι δεκτές· έτσι· διάβασε την προκήρυξη του Διαγωνισμού στο α' φυλλάδιο του Μαρτίου·) **Μαρίαν Μ. Φαρού** (έχεις δικιο· ή υπόμνηση· έστάλη και καλά λάθος της υπηρεσίας·) **Δυσάχαρον** (σε όλα σου απαντώ· και γι' αυτή την πρόταση σου απήντησα στο προηγούμενο· κανένα παράπονο δεν πρέπει να-

χες!) **Νεράϊδαν του Γιαλού** (ώστε θα τη συμπεριλάβω·) **Ποντι-κομαμμήν** (έστειλα· παραστική!) **Ανακρέοντα** (τέτοιες κριτικές, δυστυχώς, δεν έχω φυλάξει· αντί 20, σοφ' στέλνω 22 τετράδια·) **Ελιά-ναν** (εύχαριστώ πολύ γιὰ όλα· από την Κύπρο, αντί Monney-order, που άργει πολύ να φθάση, καλύτερα να στέλνεις Postal-order·) **Εδδ. Μαλικ.** (χαίρω πολύ που κατέως την πρώτη θέση «στο γρα-φείο σου και στην καρδιά σου»· όλα τα προηγούμενα φυλλάδια δι-πάρχουν προς 2,50 το ένα· αλλά οι λύσεις γράφονται σε λυόχαρτο και 'Ασκήσεις προς δημοσίευση δεν είναι τώρα δεκτές·) **Σπύρον** (δεν-νας ναι, ή άλλη όχι·) **Πειρακτη-ριο** (τις έλαβα·) **Αδν Φασουλά-κην** (ή 'Αγγελία σου, με 28 λέ-ξεις, κάνει 16.80· έγραψα την λοιπόν σε χωριστό χαρτί και στεί-λε τη με το αντίτιμο, να δημοσιευ-θώ·) **Αεροπόρον, Πάνθειαν 'Α-βραδάτου, Βασιλέα του 'Αδου, 'Γιρκράτην**, κτλ. κτλ., **Δευκήν Μαρκησίαν, Αύραν του Παγασητικού, Κ. Τατο., Συρια-νόπουλο** (έστειλα·)

Είς όσας έπιστολάς έλαβα μετά την 28 'Απριλίου, άπανηθώ στο έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ 243ου Διαγωνισμού. Του φυλλαδίου τούτου αι λύσεις είναι δεκταί μέχρι της 4 'Ιουλίου.

332. Δεξιόγριφος

Το πρώτο μου πλανήτης
Εξάδελφος της Γης·
'Αρθρο το δεύτερό μου·
Κι' ως μαθητής ο λύτης,
'Αν είν' έπιμελής,
Βρίσκει το σύνολό μου.
'Εγγλεζίτσα.

333. Μεταγραμματισμός - Στοι-χειόγριφος

*Έχε, φίλε μου, το νού σου
Κι' είναι μέρος του ματιού σου·
Μ' αν του άλλάξης το κεφάλι,
Δυνατό κανγαυά θα στήσης·
Κι' αν άκέφαλο τάφησης,
Μέλος γίνεται και πάλι.
'Απάνεμο

334. Τονόγριφος

*Έτσι κι' έτσι συντροφιά
Δέν της έμεινε καμιά,
Και τον τόνο κατεβάζει.
Και πηγαίνει και ... μονάζει.
'Αντιγένη

335. Αίνιγμα

Σε τίποτα δεν έφταξα,
Μα σείς, σκληροί, άλλοι μου!
Χτυπώντας το κεφάλι μου
Θάβετε το κορμί μου.
Μάρβα

336. Πυραμίδ

+
* + *
* + * + *
* * + * *
* * * + * * *

*Οριζοντίως εκ των άνω· σύμ-φωνον, αίσθητήριο, αυτοκρά-τωρ της Ρώμης, Πέρσης στρατη-γός, χώρα της 'Ελλάδος. Οι σταυ-ροί καθέτως μυθολογικών όν.
Πλοίαρχος Γράν

337. Κρυπτογραφικόν
12345 = Βασιλεύς της Γραφής.
24531 = 'Οργανον.
34531 = 'Επίδετον.
42531 = 'Ορυκτον.
54112 = 'Ασθένεια.

'Αριμπος Γελοτοποιός
(ΚΘ' - 422/)

338. Μαγική Εικών άνευ ει-κόνος
— 'Ελάτε λοιπόν! Γεώργο!

Μαρίκα! Πελοπίδα! Μου το κρύψατε; Δόστε μου το να φύγω!

— Ποιό καλέ;
— Μην κάνετε τον κουφό. Σας τόπα!

Καλάμιος
339. Συλλαβική 'Ακροστιχίς

Αί πρώται συλλαβί των κά-τωθι ζητουμένων λέξεων, εκ-τριών γραμμάτων όλαι, άποτε-λούν άρχαίον ρητόν εκ δύο λέ-ξεων:

1, Είς την 'Ιατρικήν, το ένα-τίον του «δξύς»· 2, Βασιλεύς της Ρώμης· 3, Μέγας άθηναίος άγαματοποιός· 4, Ποταμός της Εύρώπης.

'Αρχοντας του Κοσμου
340-344. 'Ομοίμορφα Φω-νηντόλιπα

Μ Ν
Γ' (τελευταίον, ίδε 'Ασκήσεις προηγ. φυλλαδίου.) — Είς αυτά τα δύο σύμφομα, των οποίων ή τάξις δεν θα μεταβληθώ, να προστεθούν τα κατάλληλα φω-νηντα, όσαδήποτε, ώστε να σχη-ματισθούν πέντε ρήματα.

Μεγάλη 'Ελλάς
345. Γρίφος
I X μέλι 3 X βλ X τ' ζσμα Θ 3ς
Βεσπορίτης

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 έως 10 το πολύ λέξεις με άπλα στοιχεία δρ. 6 το ελάχιστον τίμημα. Πέραν των 10 λέξεων 60 λεπτά ή λέ-ξεις, με παχά δε στοιχεία λεπτά 70 και με κεφαλαία δρ. 4.

*Ο χωριστός στίχος δρ. 3.
Η προπληρωμή είναι άπαραίτητη.

(ΚΘ' - 415/)

Νεαροί ποιηταί και ποιήτριες του κύκλου μας, χαρά μου ν' ανταλλάξωμε κάρτες γιὰ άναμνηση, Δ/σις: Ανίδα Κ. Κορδοπά-τη, Διωρυ Κορινθίου. Συγυρομάλλη

(ΚΘ' - 416/)

Ανταλλάσσω τετραδιάκια Δ/σις: Α. Φι-λιππου, μαθητήν Γυμνασίου, Ξάνθην (δι' 'Ανακρέοντα).

ΑΝΑΚΡΕΟΝ
(ΚΘ' - 417/)

Ανταλλάσσωμε τετραδιάκια μεδους-ες Στείλε: Στέλιον Καπτογιάννην, Ρή-γα Φερραίου, 41, Βόλον, διά:

Βελιώτικο Καβουράκι ή 'Ορλώφ
(ΚΘ' - 418/)

Ο ΠΑΝΖΟΥΡΑΙΣΜΟΣ
Κήρύσσει τον πρώτον του πρωτότυπον διαγωνισμό: «Ποιό ψευδώνυμο του κύκλου μας σάς φαίνεται παραδοξό-τερο·;» Βραβεία 4 εικτά. Δύο δια τους έπιτυχόντας και δύο δια κληρου στούς έ-κλογείς. Συμμετοχή δόδραχμο, προθεσμία μέχρι 30 Μαΐου. Δ/σις: Σταφυλοπάτη, Νευροκοπίου 3, 'Αθήνα.

Διαπλάσσιμα, περιμένουμε από όλους υποστήριξη και ιδίως από τους Συλλόγους.

(ΚΘ' - 419/)

Σαρόανάπαλε (Λουλού), μην θέλεις να τα βάλεις με τον 'ΠΑΝΖΟΥΡΑΙΣΜΟ'. 'Α-παντήσεις χωρίς δεδωμένα δεν δεχόμεθα. Πώς είπατε, παρακαλώ;

(ΚΘ' - 420/)

Γόρδιε Δεσμέ, λυπάμαι, μα δεν ανταλ-λάσσω Μ. Μ. 'Αρχη άπαράβατος! Χίλια εύχαριστώ γιὰ τα δικά σας.

Αιλάντα
(ΚΘ' - 421/)

Λευκή Μαρκεσις, Δ/σις μου, Νικόλαον Α. Πανιέρην (διά Β.) Κέρκυραν. Ποιά ή δική σου;

'Ηρώδην Λάβρον

Ελίκα μου, χρόνια πολλά γιὰ την το-υλά σου.

Χρυσόκεντή μου, έστειλα, περιμένω Τέλλον 'Ηβην εύχαριστώ θερμά γιὰ καλά λόγια. Γαυκεία μου Σκερτσώ-μην άργείς, παρακαλώ.

Κουκία του Χωριού
(ΚΘ' - 423/)

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΝΕΟΛΑΙΑΣ
ΣΥΜΕΛΕΙΑ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΩΝ: Πατρινότοια-Μεθενίτης, 'Αταλάντη— Πολίτου, ρης Μιράντας— Στιβαχτάς, Νυχτοπού-Κωνσταντινίδης (και όχι Νυχτας· καθ-γράφη έσφαλμένως, στην ΚΘ' - 396/)-στά: 'Αποκαλύψεων: 'Εκταρ

Υπενθυμίζομεν στα Διαπλάσσιμα Διαγωνισμοί μας· περιμένομεν από όλους ό-δες στη Δ/ση: (ΚΘ' - 380/).

(ΚΘ' - 424/)

Ανταλλάσσω τετραδιάκια μεδους-ες, έ-λες, έλληλογραφώ μόνο με κορίτσια Γενν.Σπ., σε χαίρετω. Στείλετε: Κρήτης Τελεσάλλα

Ενδοξε Σουλιώτη, θέλεις να σέ έ-καλύψω όπως στην Ε/α;

Λευκή Μαρκεσις
(ΚΘ' - 426/)

ΜΥΣΤΙΚΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Εξοικουθεί τας υποσχέσεις της: 'Η γωδία της «Βολιώτικης Τρελας-ρέας».

Τετραπέρατη — Παπα(α) Τρελοκρίτης — Τσαπουλάκη, 'Ελένη Χαρβάτη, Μήδεια — Παπα(α) Χαρ-ρη Γάτα — 'Αναγνωστοπούλου, Σκερτσώ-ζα· Καλου, Ζιζάνιο· Κητήλη. Εν τά-Κίνδυνος και γιὰ τους λοιπούς.

'Αποκαλύψεων: 'Εδουάρδος Λύ-ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑΙ: Διορίσθη προ-κτωρ Ξάνθης ή 'Εκάρη.

'Αντιπροσωπειών Λίλιαν Χάρβε-υ
(ΚΘ' - 427/)

Γιὰ μας, Διαπλάσσιμα-ες, 'Ανταλ-σω τετραδιάκια Δ/σις: Αλλάξει: Μι-κα Παταρίδου Poste Restante, Σέρραυ

Αχ! Πέλα

(ΚΘ' - 428/)

Πορτραίτο: 'Έχει το ψευδώνυμο Α-κή, μά είναι καύρη σαν άρπασία στή. Είναι μία μικρή κυράτσα κι' έχει μα'λια σαν πράσσα, με λαμπο πάντα λα-και με μάτι καστανό. 'Ακολουθεί τη κα-κατά βήμα και κάλτσες κόκκινες φορεί ά-πό νήμα. Αυτή είναι ή Λευκή κι' αν μπε-ρέσει άς μάς βρεί

Καλίν Μπουκ, Βίλλυ Ντέβ
(ΚΘ' - 429/)

Πονεμένο Χαμόγελο, άπό πότε ή Αε-ώ έγινε προστατευμένη σου; Τι πο-ταμάρες μάς ξεφούρνισες με τους άρ-γάτους σου;

Χαρτερίτσα
(ΚΘ' - 430/)

Β' ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΗ ΕΚΔΡΟΜΗ
Θά γίνη την Κυριακή του Θωμά. 'Οι θέλουν να λάβουν μέρος νάρθουν ά-γενική συγκέντρωση την Πέμπτη του Πα-οχα (5 μ. μ.) μπροστά στο Πανεπιστή-μιο. 'Εκεί όλοι μαζί θ' αποφασίσουμε πο-ά πάμε.

Τρελλό Φοιτητάκι
Μαγεμένο Βασιλόπουλο
(ΚΘ' - 431/)

Μίς 'Ελλάς, Ζευρομανδία, τί γιν-σαστε;

Τρελό Φοιτητάκι
(ΚΘ' - 432/)

Πορφυρογέννητη, Σκερτσώ, αν έ-πρότεινα έλληλογραφίαν θα δεχό-σαν; Ραχλίντα, τί λέτα γιὰ την (ΚΘ' 378);

ΑΕΡΟΠΟΡΟΣ

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ

οι συνδρομηταί μου, δια-λήγη ή συνδρομή των, να την άνανεώνουν άμέσως

χωρίς να με υποβάλλουν ει-τόν κόπον και το έξοδον να το υπενθυμίζω στον καθ-να ιδιαιτέρως. 'Η έγκαιρη άνανέωση της συνδρομής είναι το πρώτιστον χρέος του καλού συνδρομητού.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ